

ЈУНАЦИ СВАКОДНЕВИЦЕ – ВОДНИК АЛЕКСАНДАР ВУЛИЋ

ТО ЈЕСТЕ МОЈА СТВАР!

Није уреду рећи: „Није то мој посао, нити моја ствар”, или „не тиче ме се”, онда кад треба помоћи човеку. То је света дужност сваког грађанина, носио униформу или не, каже припадник Војне полиције, саобраћајац, који је низ својих „малих херојстава” наставио и крајем јануара у Панчеву, када је, приликом обављања задатка регулисања саобраћаја за Дан Специјалне бригаде, лишио слободе обичаја аутомобила и предао га Полицији.

Испред Дома Војске у Панчеву, за Дан Специјалне бригаде, на Светог Саву, дошло је много људи, па сам, с колегама, регулисао саобраћај у тој и околним улицама. У једном тренутку створена је гужва на паркингу између војног објекта и хотела Тамиш, где су се гости паркирали. Возач аутобуса ми је скренуо пажњу да је тамо приметно сумњивог млађег човека с капуљачом на глави. Паркинг није био у мојој надлежности, али с обзиром да сам овлашћено службено лице Војне полиције закон ми даје право, а и као грађанин дужан сам да реагујем, одлучио сам да проверим о чему је реч.

Потера

Вулић је погледао у правцу из ког је према згради Дома Војске, пошто су се паркирали, ишло много униформисаних лица, и упитао колегу с црном беретком има ли испред хотела неко сумњив, с капуљачом. Одговорио му је да има.

– Тамо се неко мува, изгледа да краде – одговорио ми је.

– Направио сам неколико корака у том правцу и видео како се једно лице журним кораком удаљава према пролазу и носи две велике торбе. Истог тренутка сам схватио да постоји основана сумња да је тај човек почи-

нио кривично дело и почео сам да трчим према њему. На паркингу, са леве стране, видео сам отворен гепек „југа”. Он је, касније се испоставило, одатле извадио две велике торбе – и кренуо да бежи, прича Вулић.

Водник каже да је, као припадник Војне полиције, свестан обавезе поштовања законске регулативе кад је реч о поступању према цивилима, кренуо у пуном трку за њим, и да је, чим је замакао иза угла, видео човека како стоји поред жице и пребира торбе које је отуђио.

– Обратио сам му се. Питао сам га шта то ради, и прилазио му пажљиво. У том тренутку драма. Из жбуња је

истрчао пас, црни „питбул“, с великом главом, и кренуо ка мени. Све се толико брзо дешавало да не бих успео, и да сам хтео, да потегнем пиштољ како бих се одбранио. Устремлио се на мене и непрестано лајао.

Вулића је на дужности већ једном ујео пас, али каже да их се не плаши, па је грозничаво размишљао шта да уради пред два потенцијална непријатеља.

– Дигао сам ногу у правцу пса с намером да га шутнем и терао га узвизицама, како бих „купио“ мало времена, и извадио палицу, па сам почео да замажујем у његовом правцу: „Шибе, шибе“!

Све то време, нисам губио из вида починиоца. После моје драматичне реакције пас се мало примирио, па сам наредио НН лицу да извади руке из џепова. Да бих могао да га контролишем, рекао сам му да подигне руке у вис и да се окрене. У том тренутку процењивао сам да ми и даље већа опасност прети од пса, па сам „питбула“ држао на оку, док сам човеку пришао на отприлике два метра, што је за мене била безбедна удаљеност, али ми је омогућавала да по потреби интервенишем – описује водник Вулић драматичну сцену.

Стара муштерија

Када се човек с капуљачом окренуо, војни полицајац му је пришао савим близу и рекао му да руке стави на жицу испред себе, притиснуо га у леђа и раскорачио га, па је починилац практично био савладан, без могућности да реагује.

– Било је јасно и мени и њему да сам га савладао. Ипак, приметио сам да у џепу има импровизовани алат за обијање, прилагођене старе велике челичне маказе, које би могле послужити и као оружје, па сам му их одузео и бацио са стране. Гледај право, руке држи горе, на жици! Извадио сам телефон и позвао панчевачки МУП, али нико се није јављао, па сам „окренуо“ колегу, цивилног полицајца, ангажованог на истом задатку регулисања саобраћаја, с којим сам разменио број телефона. „На паркингу сам, код хотела Тамиш, ухапсио сам лопова, не могу да добијем твоје, дођи на паркинг!“, известио га је.

– Браво! Одмах ћу службеном линијом позвати патролу – одговорио му је колега.

– Тада сам позвао и свог командира да га известим, док се осумњичени окретао ка мени и покушавао да започне разговор – каже водник Војне полиције.

Рекао му је да је обућу „украо од Кинеза“, и да му „дозвољавају да од њих краде“, „увек то ради“. Ауторитативним гласом Вулић му је наредио да се окрене и гледа право. Човек је више пута покушавао да се „објасни“: „Рекли су ми да од Кинеза крадем слободно, да они немају конкуренцију“!

– Питаћемо инспекторе кад дођу, одговорио сам му, а сад се окрени ка огради! Пошто није слушао и стално се окретао и започињао разговор, ставио сам му „лисице“. Е, сад се окрени да причамо. Чекали смо патролу, пас није мрдао, само ме је гледао, а када су стигли, инспектори су га назвали по имену, што је значило да им је „стална муштерија“. Касније сам сазнао и да га називају „независним панчевачким дистрибутером хитне помоћи“, да не знају шта да раде с њим јер „за секунд“ отвара кола, вешт је, прелази напред, узима, односи. Има 21 или 22 године, а већ више од сто кривичних дела. Некада сам и ја имао југа, који је опљачкан више пута, украли су ми акумулатор, радио... па ми је било још драже што сам макар

ВОЈСКА И БОКС

Водник Александар Вулић већ седму годину ради у Војсци Србије. Рођен је у Београду, где још од основне школе тренира у Боксерском клубу Чукарички, и с колегама се ових дана спрема за државно првенство 3. марта. Војни рок је служио у Краљеву, као саобраћајац, где се истакао, упутили су га на курс за командира одељења, па је Војску завршио као млађи водник. У Војсци Србије као саобраћајац почео је да ради 2009. године. У претходних седам година награђиван је исто толико пута, због достигнућа у служби или физичке спреме. У јединици су увек ценили његов рад, па је упућен на курс за подофицира 2013. године, који је завршио са одличним успехом, баш као и курс за војног полицајца, где је био и први у класи.

једног крадљивца онемогућио – шали се Александар.

Кад је стигла полицијска патрола заменили су „лисице“ и ставили починиоца на задње седиште аутомобила. Пас је све време стајао код задњих врата полицијског аутомобила и не тремиче гледао у газду. Након увиђања, који је трајао читавих сат времена, стигао је власник југа, препознао своје ствари и срдачно се захвалио полицајцима и Вулићу.

– Колеге из МУП-а коректно су признале да је хапшење заслуга људи из Војне полиције.

На страни правде и закона

Старешине су биле задовољне, потврђује војни саобраћајац, али нису биле изненађене, јер су навикли да Вулић, и раније, у „цивилству“, као професионални војник, изводи овакве „акције спасавања“. На паркингу у Железнику 2010. године спасао је старију жену од напасника који јој је прилазио спуштених панталона. Онеспособио га је и легитимисао, док се није појавио полицајац. Испало је да је реч о ташти бившег колеге, па је она преко свог зета ступила у контакт с командом јединице како би похвалила свог спасиоца, „неког Вулића из Војне полиције“.

– Нисам ја посебан, свако то треба да ради. Не може да се „гледа свој посао“ у ситуацији кад неком треба помоћ. Био сам у лето 2013. у градском аутобусу 52, код пијаце у Пожешкој улици, када је момак почео да туче контролорку и готово нико није реаговао. Устали смо један старији човек и ја. А аутобус пун, сви гледају. Пришао сам му с леђа и гурнуо га, па га притегао уз седиште! Њен колега, контролор, рекао је да нема права да учествује, на шта сам му одбрусио да сам ја само грађанин, а да свако мора да реагује, а ако неће да је брани нека стане испред ње па нека тај момак њега изударе! Новине „24 часа“ писале су о том случају, наравно, без навођења мог имена, а и зашто би. Име није важно, то је неко од нас људи. ■

Владимир ВЈЕШТИЋ